

JSI NA ŘADĚ

A man with dark, wavy hair and a beard, wearing a dark jacket, is sitting on a ledge at night. He is looking down and holding a handgun in his hands. The background is a dramatic, fiery scene with orange and yellow flames, suggesting a fire or explosion. There are metal railings on either side of the ledge. The overall mood is dark and intense.

James
Patterson

edice
KLOKAN

Copyright © 2019 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.
Translation © Duha Ondřej, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu **CRISS CROSS**
vydaného v roce 2019
nakladatelstvím Little, Brown and Company
Little, Brown and Company is a division of Hachette Book
Group, Inc.
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-129-7

Kapitola 1

Bylo pošmourné, studené a deštivé odpoledne v půlce března a John Sampson a já jsme běželi k hlavní bráně Greensvillského nápravného centra, šestiúhelníkové věznice s maximální ostrahou v jižní části Virginie.

Vstoupili jsme do domku ostrahy, ukázali odznaky a průkazy a odevzdali služební zbraně. Brána se odsunula a my jí prošli.

Jako detektiv washingtonské metropolitní policie a behaviorální specialista FBI jsem za ta léta navštívil mnoho věznic a nápravných zařízení, ale pokaždé mi přeběhne po zádech mráz, když se za mnou zabouchne mřížová brána. A my jich prošli hned několik, spolu s ředitelem věznice Adrianem Yatesem a několika reportéry, kteří dorazili před námi.

Jedna z nich, novinářka jménem Juanita Flakeová, řekla: „Je pravda, že si vybral?“

Ředitel šel dál.

„Můžete –“

Yates se za chůze ohlédl a zamračil se na ni. Zdálo se, že se stěží ovládá. „Už se o tom nehodlám bavit, paní Flakeová. Osobně s tím nesouhlasím, ale umožnit to je v mé náplni práce. Něco se vám nelíbí? Zavolejte guvernérovi.“

Yates, na něhož se snesla kritika médií, došel k další bráně a ta se odsunula. O tři brány později jsme vstoupili do malého hlediště s asi třiceti místy k sezení.

Dvacet z nich už bylo obsazených. Mnoho z lidí, kteří se tam shromáždili, jsem poznal, přestože jsem se s nimi setkal před mnoha lety. A oni poznali nás. Většina pokývala hlavou a mdle se usmála.

Pět lidí sedících pohromadě se ušklíblo a já si byl jistý, že nás polohlasně pomlouvají. Ti tři muži a dvě ženy byli nejlépe oblečení ze všech přítomných.

Muži – dva bratři, oba ve středním věku, a jejich otec – měli na sobě na míru šité tmavé trojdílné obleky. Ženy – jedna přes šedesát a druhá přes dvacet – byly oblečené do antracitových modelů Chanel, vlasy měly dokonale upravené a pyšnily se křiklavými šperky.

Sampson nám našel místa před dlouhým obdélníkovým oknem, z opačné strany zakrytým závěsy.

Skoro okamžitě jsem začal přemýšlet, jestli bylo rozumné tam přijít. Měl jsem dobré důvody, to jistě, přesto jsem nedokázal zahnat vkrádající se pochybnosti.

„Ušili jste to na něho,“ řekl ženský hlas.

Vzhlédl jsem a uviděl starší z těch dvou parádnic. Byla to drobná žena s odbarvenými popelavě blond vlasy a její napjatá pokožka v obličejí naznačovala, že pravidelně navštěvuje hodně drahého plastického chirurga.

„Paní Edgertonová,“ řekl jsem unaveně, „tímhle se hájil váš syn při svém procesu a odvoláních.“

„*Odvolání*, ne *odvoláních*,“ sykla Gabriella Edgertonová. „V tomhle primitivním, krvelačném státu má každý nárok jen na jedno.“

„A Nejvyšší soud státu Virginie jeho odsouzení i trest potvrdil, paní.“

Třásla se vzteky. „Nevím, jak jste to udělal, ale udělal jste to. Vím to stejně jistě, jako že tady stojím. A doufám, že budete umírat s vědomím, že jste na druhou stranu toho závěsu dostal nevinného chlapce, doktore Crossi.“

„Ne, paní, váš syn se tam dostal vlastní vinou, už dávno,“ řekl jsem.

„Je nevinný.“

Ředitel Yates řekl: „Musíme začít.“

„Můj syn je nevinný!“ vykřikla paní Edgertonová. „Nemůžete to udělat!“

„Zákon si to žádá,“ řekl Yates. „Pokud usoudíte, že tu nechcete být, pochopím to.“

Odešel z místnosti.

Probodla mě pohledem. „Tuhle chvíli si zapamatujte. Právě jste odsoudil svoji duši k věčnému zatracení. Shoříte v pekle.“

Pak odkráčela, posadila se vedle svého manžela a rozvzlykala se.

Několik států v zemi umožňuje odsouzeným k smrti zvolit si způsob popravky; ve Virginii mají na vybranou mezi smrticí injekcí a elektrickým křeslem. Závěsy se odhrnuly a my jsme nespatřili nosítka, ale těžkou dubovou židli s područkami, podnožkou a popruhy přes hrud.

Do popravčí komory vešli dva dozorcí. Ředitel Yates vstoupil za nimi a díval se, jak jeho muži otevírají jediné další dveře v místnosti.

Vyšel z nich muž něco málo přes čtyřicet. Měl vyholenou hlavu, byl vysoký a hubený a vypadal jako pod sedativy. Nepodíval se na elektrické křeslo, ale přes okno na nás.

Michael „Mickey“ Edgerton se napřímil do své plné výšky a nakráčel do komory z vlastní vůle, jako by to, co se mělo stát, vítal.

„Mami, tati, Delilah, Pete a Joe, víte, proč jsem si vybral starého Blýskavce?“ řekl Edgerton přes interkom. Posadil se, zasmál se a pak pohlédl přímo na mě. „Neodejdu jako nějaký kluk, co si jde hajnout. Chci, aby Cross se Sampsonem a všichni ostatní, co mají prsty v mém nespravedlivém odsouzení, viděli, jak se smažím, jak se mi kouří z hlavy a kůže na pažích a stehnech mi praská pod zásahem blesku, který pustí do mě, nevinného člověka.“

Jeho matka, starší bratr a sestra se rozplakali. Jen otec a mladší bratr zachovali klid.

„Udělal jsi to!“ vykřikla na něho žena ve středním věku, oblečená v džínách a mikině se znakem Georgijského technického institutu, která seděla kousek od nás. Vyskočila na nohy. „Udělal jsi to a tohle si zasloužíš! Doufám, že až cvaknou vypínačem, rozprskneš se na kousky, ty úchylnej parchante!“

Kapitola 2

Mikeymu Edgertonovi se jeho morbidní poslední přání splnilo.

Nikdy jsem nikoho neviděl umírat na elektrickém křesle a pohled na to, jak jeho tělem projíždějí dva tisíce voltů, mnou a Sampsonem otřásl. Poté, co byl Edgerton prohlášen za mrtvého a za jeho životem se zatáhla opona, skoro jsme nemohli vstát.

Odešli jsme z popravčí místnosti a cestou jsme se snažili nevnímat Edgertonovu matku, která přeskakovala mezi emocionálními výlevy a záchvaty vzteku.

„Postarám se, aby vás tohle zničilo!“ vykřikla v jeden okamžik. „Obětuju všechno, co mám, do posledního centu, abych vás oba za to, co jste udělali mému synovi, viděla sedět na tom křesle!“

Její výlevy a rozčilené odpovědi příbuzných Edgertonových obětí nás provázely, až dokud se za námi nezabouchla poslední ocelová brána a nevyšli jsme z věznic do mrholení a mlhy.

Rodina Edgertonových se vynořila chvílku po nás a kráčela k čekající limuzíně. Zamířili jsme opačným směrem, k služebnímu autu, kterým jsme přijeli.

„Doktore Crossi? Detektive Sampson?“

Ohlédl jsem se v očekávání, že mi reportérka strčí před obličej mikrofon. Stála tam však Crystal Raiderová, ta žena v mikině Georgijského technického institutu, a dívala se na nás s výrazem připomínajícím rozbouřené moře emocí a myšlenek.

„Udělal to, aby nás mučil,“ řekla. „Aby otočil nožem v otevřené ráně, kterou nám způsobil tím, co provedl mojí sestře a ostatním.“

„To ano,“ souhlasil jsem. „A uspěl.“

Crystal vzdorovitě zvedla hlavu. „Možná. Ale řekla bych, že moje Kissy je s jeho koncem spokojená, ať už je kdekoliv. A vsadím se, že ty ostatní dívky taky.“

„Jedte teď domů,“ poradil jsem jí tiše. „Najděte Kissy v jejím synovi a hodte tohle všechno za hlavu jako ošklivou vzpomínku, ke které se budete jen zřídka vracet.“

Rozplakala se a oba nás objala. „Díky, že jste se za ni postavili, doktore Crossi a detektive Sampson. Jsem vám vděčná za to, že jste ji nikdy nesoudili.“

„Tanečnice u tyče jsou taky lidi,“ řekl Sampson. „Dobří lidi. Jako vaše sestra.“

Přes slzy se chabě usmála, pak nám unaveně zamávala a zamířila k čekajícímu pick-upu s floridskými značkami.

Naše tříhodinová cesta na sever proběhla v rozpačitém mlčení, oba jsme byli ztraceni v myšlenkách.

Přestalo pršet, až když jsme už byli skoro ve Washingtonu. Sampson si odkašlal. „Nečekal jsem to, Alexi,“ řekl chraplavým hlasem.

„To nikdo z nás. Kromě Edgertona,“ řekl jsem a málem jsem se otrásl.

Můj celoživotní přítel na mě pohlédl. „Alexi, právě teď nevím, jestli bych měl být spokojený, že bylo spravedlnosti učiněno zadost, nebo se modlit za své hříchy.“

Sevřel se mi žaludek, ale překonal jsem to a řekl: „Těch osm žen Mikey Edgerton na svědomí má a možná jich bylo víc. O tom nemám sebemenší pochybnost.“

Následovala dlouhá pauza, během níž Sampson sjel z dálnice 95 na Beltway a pokračoval k mému domu v Páté ulici ve washingtonském Southeast.

„Já taky ne,“ řekl Sampson konečně. „Ale i tak, víš?“

Ztěžka jsem polkl. Než jsem stačil odpovědět, zabzučel mi v kapse mobil. Vytáhl jsem ho, uviděl jméno volajícího a přijal hovor. „Tady Cross,“ řekl jsem. „Jak je, veliteli?“

„Na to bych se měla ptát já tebe,“ řekla velitelka detektivů metropolitní policie Bree Stoneová, moje žena. „Ale nemám čas a ty taky ne.“

Napřímil jsem se na sedadle a zeptal se: „Co se děje?“

Nadiktovala mi adresu ve Friendship Heights a pověděla mi, abych tam okamžitě zajel. Potom mi vysvětlila proč a přetrvávající tlak v mém žaludku se změnil v ošklivou nevolnost provázenou odpornou chutí vzadu v hrdle, kterou ucítíte těsně před tím, než se rozloučíte se vším, co jste za celý den snědli.

„Jsme na cestě,“ řekl jsem a zavěsil.

„O co jde?“ otázal se Sampson.

„Johne,“ zachraptěl jsem tiše, „co jsme to proboha udělali?“

Kapitola 3

Dojeli jsme do Friendship Heights v severozápadním koutu Washingtonu, zaparkovali ve Čtyřicáté první ulici a doběhli po chodníku do Harrison Avenue, kde před bariérou parkoval hlídkový vůz s blikajícími majáky.

„Který to je?“ zeptal se Sampson strážníka.

„Třetí zprava, pane. Už je tam několik policistů v civilu.“

„A počítám, že další jsou na cestě,“ řekl jsem a zamířil podél bariéry k šedému domku ve stylu Craftsman

s udržovanou předzahrádkou, před níž stála dodávka koronera.

Na místě činu byli tři policisté v uniformách a dva v civilu, v nichž jsem poznal služebně mladší detektivy z oddělení vražd Owena Shanka a Deanu Laurelovou.

Mluvili se dvěma zdrcenými ženami před čtyřicítkou. Laurelová si nás všimla, omluvila se a došla k nám.

Pověděla nám, že ty dvě ženy – Patsy Phelpsová a Anita Klineová – jsou sousedky Nixonových, kterým patřil ten šedivý domek. Gary Nixon, hlava rodiny, byl úspěšný právník s kanceláří v ulici K. Pan Nixon vzal své dvě mladší děti na čtyřdenní výlet za svou churavou matkou v San Diegu. Jeho manželka Katrina, s níž se oženil před patnácti lety, měla úspěšnou logopedickou praxi a nemohla jet s nimi.

„Řekly nám, že Nixonovi měli ve zvyku dvakrát denně si telefonovat bez ohledu na to, kde právě byli,“ sdělila nám detektivka Laurelová. „Když tedy paní Nixonová dneska ráno ani večer nezvedla telefon, zavolal pan Nixon paní Phelpsově a paní Klineové, aby se zastavily u sousedů a zkontrolovaly –“

Detektiv Shank došel k nám a přerušil ji. „Nechci být neuctivý, doktore Crossi, detektive Sampsoně, ale považujete za správné, že tady jste? Chci říct, není to svým způsobem střet zájmů?“

„Jsme tady, protože jsme to dostali rozkazem,“ odpověděl Sampson. „Zaveďte nás dovnitř.“

Shankovi, houževnatému, šlachovitému muži, který dřív sloužil v průzkumné jednotce námořnictva, se to nezamlouvalo, ale byl zvyklý poslouchat rozkazy. „Pojďte za mnou, pane.“

Detektivka Laurelová se vrátila k sousedkám. Vstoupili jsme za Shankem do domu, na jehož zařízení měly lví podíl obchodní řetězce Pottery Barn a Toys R Us.

Shank nám pověděl, že se nenašly žádné známky násilného vniknutí až na běžný nepořádek, jaký se u mladé, zámožné rodiny dal očekávat. Když jsme procházeli krátkou chodbou do kuchyně jako vystřižené z reklam na luxusní potraviny, neviděli jsme nic, co by naznačovalo, že tam došlo k souboji.

Na nerezové lednici byly nalepené dětské kresby spolu se stránkou z kalendáře, na kterou si Nixonovi zapisovali návštěvy dívky na hlídání a kontroly u lékaře. Teprve když jsme minuli sporák, uviděli jsme stopy zápasu.

Jedna kuchyňská židle byla překocená. Na podlaze u snídaňového koutku ležely střepy ze skleněné vázy. Za ním se nacházel obývací pokoj. Televize byla zapnutá a právě v ní běželo zpravodajství o policii sjíždějící se do Harrison Avenue ve Friendship Heights.

Nahé tělo Katriny Nixonové, pohledné brunety ke čtyřicítce, leželo zhroucené v křesle na protější straně místnosti. Její pokožka byla namodralá a pokrytá tenkým bílým povlakem. Posmrtná ztuhlost jí držela ústa doširoka otevřená, jako by se před smrtí snažila vykřiknout. Hleděla na nás matnými očima.

Ve vzduchu bylo cítit savo. Smrticí nástroj, červeno-fialový šátek značky Hermès, měla nezvykle těsně utažený kolem krku.

V klíně jí ležel list bílého papíru.

Když jsem přišel blíž, abych se na něj podíval, měl jsem náhle pocit, jako by ve mně něco prasklo. Přečetl jsem si ten vzkaz a ucítil jsem, jak se kus mého já ulomil a odpadl.

Podělal jsi to, Alexi Crossi, ale nic si z toho nedělej, stálo tam. Koneckonců, Mikey Edgerton za svoje dřívější hříchy dostal, co si zasloužil, když odjel na starém Blýskavci tam, odkud není návratu. – G.

Kapitola 4

G.

Když jsem o dvě hodiny později zastavil před svým domem, ještě jsem se třásl. Přestalo pršet a foukal slabý vítr, na polovinu března nezvykle teplý.

Uviděl jsem Bree sedět v houpací lavičce na verandě přikrytou lehkou dekou. Poplácala na místo vedle sebe. „Je to pravda?“

Přikývl jsem a posadil se. „Podepsal to.“

Chvilku mlčela a pak řekla: „Určitě víš, že to Edgertonovi použijí jako důkaz toho, že byl jejich syn neprávem odsouzený za to, co spáchal někdo jiný.“

Opřel jsem se a nešťastně si povzdechl. „Pokud nepovíme tisku o G. a celý ten zmatek nevyjde najevo.“

„Nic se neutají věčně, Alexi,“ řekla a pohládila mě po hlavě.

„Toho se právě bojím,“ řekl jsem. „Pak mě budou plné noviny.“

„Soustředil se na tebe.“

„To mi došlo,“ řekl jsem. „Ale je to...“

„Co?“

„Matoucí.“

„Mikey Edgerton byl vinen.“

„To vím,“ řekl jsem a zahlédl něco na tmavé zadní zahradě u sousedů. „G. jenom hraje ty své hry. Co to tam je?“

„Lešení. Morseovi povídali, že se pustí do kompletní rekonstrukce.“

„Další kravál,“ utrousil jsem podrážděně. „Sami se na rok odstěhovali, aby to nemuseli poslouchat.“

„Oba dostali studijní volno.“

„To mají štěstí,“ poznamenal jsem a vstal. „Mám hlad.“

„Nana pro tebe chystá večeři. Já půjdu spát. Mám pocit, že zítřek bude náročný.“

Políbil jsem ji, řekl jí, že ji miluju, a šel jsem dovnitř.

V televizi v obývacím pokoji běželi Čmucharové, nejnovější oblíbený seriál mojí sedmnáctileté dcery Jannie. Vzduch v chodbě byl prosycený vůní česneku, cibule a bazalky vycházející z kuchyně.

Ty zvuky a vůně mě uklidnily. Šel jsem do obývacího pokoje, kde Jannie podřimovala na gauči oblečená v běžecké teplákové soupravě. V klíně jí ležela otevřená učebnice biologie, v ruce však držela dálkové ovládání.

„Ahoj zlato,“ řekl jsem a lehce jí zatřásl.

Jannie se s trhnutím probudila a stiskla tlačítko PAUSE. „Ahoj tati,“ řekla ospale.

„Spíš, učíš se, nebo koukáš na bednu?“

„Všechno dohromady,“ odpověděla a její úsměv přešel v zívnutí.

„Nemůžeš dělat tři věci najednou.“

„Většina mužů to nedokáže, ale většina žen jo.“

„To mi vysvětlí.“

„No, minulý týden jsme se ve škole učili, že mužský mozek je naprogramovaný tak, aby se vždycky soustředil jenom na jednu činnost. Muži se nejlíp učí a jsou nejvýkonnější, když se věnují vždycky jednomu projektu a po jeho dokončení se pustí do dalšího. A zřejmě jim pomáhá, když se u toho pohybují. Myslím při učení.“

„Fajn. A ženský mozek?“

„Ženy jsou úžasné!“

Usmál jsem se. „S tím z celého srdce souhlasím. Ale proč?“

Ukazovákem si nakreslila kolem hlavy několik neviditelných kruhů. „Ženský mozek se dokáže soustředit na mnoho věcí současně. Naše učitelka říká, že je to jako žonglování.“

Zatímco muži vytěsní všechno kromě té jedné věci, na které pracují, ženy slyší, cítí a vidí všechno kolem sebe. A všechno dotáhnou do konce!“

„Pokud zrovna nespí.“

Zasmála se. „Dobře, když právě nespí.“

„Musím uznat, že teorii znáš dobře. Až uvidíš svého bratra, jak se pokouší o multitasking, pověz mu prosím to o mužském mozku a zastav ho, dobře?“

„Myslíš, že mě poslechne?“

„Nejspíš ne,“ připustil jsem. Sklonil jsem se a objal ji. „Stýskalo se mi po tobě.“

„Mně po tobě taky, tati,“ řekla a znovu zívla. „Nechápu, proč jsem tak ospalá.“

„Jdi dneska brzo spát.“

Přikývla, ale zdálo se, že jí něco dělá starosti.

Když jsem odcházel z pokoje, zavolala za mnou: „V pátek odpoledne mám první závod na venkovní dráze.“

„Už jsem si to zapsal do diáře jako naprostou prioritu,“ řekl jsem cestou do kuchyně.

Moje více než devadesátiletá babička, nadšená kuchařka, míchala něco v hluboké pánvi na sporáku.

„Nevím, co to je, ale báječně to voní.“

„Nový recept na kuře,“ řekla a oklepala vařečku o kraj pánve.

„Tati!“ zavolal Ali z pokoje za kuchyní. „Pojď se na něco podívat.“

Nana řekla: „Nemůže se dočkat, až ti pustí nějaké video s horskými koly, a nenechá tě najíst, dokud ho neuvidíš.“

Zvedl jsem obě ruce na znamení, že rozumím. Můj nejmladší, Ali, chytrý desetiletý kluk, se každou chvílí zajímal o něco nového. A když ho to zaujalo, byl jako teriér – zakousl se a nepustil.

Aliho nejnovějším koníčkem byla horská kola. Začal s tím vlastně už minulý rok, když mu kamarád půjčil svoje, a pak poprosil o kolo k Vánocům.

Rádi jsme mu ho koupili, protože Ali se na rozdíl od své sestry fyzicky nepřepínal, pokud to nebylo bezpodmínečně nutné. Horské kolo ho však něčím zaujalo a teď na něm jezdil v jednom kuse, i v zimě a sněhu.

Když jsem vstoupil, ležel Ali se svým notebookem na podlaze.

„Jdeš pozdě,“ řekl ukřivděně.

Zvedl jsem ruce na svou obranu. „Nemůžu za to. Byl sis dneska zajezdit?“

Přikývl. „Po obvyklý trase podél Tidal Basin.“

Bree a já jsme po cestě na břehu přehrady často běhali. Byla bezpečná a frekventovaná. Dovolil jsem mu, aby po ní jezdil sám, pod podmínkou, že nám o tom řekne předem a nebude to moc časně ani moc pozdě. „Chtěl jsi mi něco ukázat?“

Ťukl do klávesnice. Na monitoru se rozběhlo video natočené kamerou na přilbě cyklisty sedícího na horském kole vysoko nad rozlehlým městem.

„Kde to je?“ zeptal jsem se.

„V Limě, v Peru,“ odpověděl. „Tomu neuvěříš.“

Mladík se rozjel dolů po nepředstavitelně strmém krytém schodišti. Pak se náhle vystřelil do slunečního světla a ocitl se na zídce široké něco přes půl metru s hlubokým srázem na každé straně.

Davy lidí sledovaly, jak cyklista dojel na konec zídky a vznesl se do vzduchu. Snesl se z výšky dobrých šesti metrů a přistál na prašné cestě na kopci tak příkrém, až jsem si pomyslel, že přeletí přes řídítko a skutálí se dolů vstříc jisté smrti. On se však udržel v sedle, zabočil doleva, přešel úzký dřevěný můstek, najel na hrbol, znovu se vznesl do vzduchu a přistál na dalším schodišti. To šílenství trvalo dobré čtyři minuty, než jezdec zastavil a rozesmál se. Video skončilo.

„No nebylo to úžasný?“ zeptal se Ali.

„Co to bylo?“

„Městský sjezd na horském kole!“

„Páni,“ řekl jsem. „Každý den nová sportovní disciplína.“

„Tohle budu taky jednou dělat,“ oznámil.

„Ne, pokud tomu budu moct zabránit,“ řekla Nana z kuchyně. „Alexi, večeri máš na stole.“

Kapitola 5

Hodil jsem za hlavu Edgertonovu popravu, uškrcenou paní Nixonovou i nejnovější vzkaz od G. a raději jsem si vychutnával Nanino fantastické pesto a kuře s těstovinami z černých fazolí – když mi ho uvařila poprvé, musela mi slíbit, že to rozhodně nebylo naposled.

Ali prošel kuchyní s notebookem pod paží.

„Jdeš spát?“ zeptal jsem se.

Zívł a přikývl. „Tati, máš Wickr?“

„No, to asi ne.“

„Je to suprová apka třeba pro špiony a tak.“

„Hm?“

„Má kódování na vojenský úrovni,“ vysvětlil se vši vážností. „Mohli bychom si posílat zprávy a nikdo by si je nemohl přečíst díky sebedestrukční funkci.“

„Mobil se sám zničí?“

„Ne,“ řekl a nakrčil nos. „Ta zpráva. Nebo telegram, jak jí říkají. Za pár minut zmizí. Fakt dobrý pro špiony, co?“

„Asi jo, kdyby při špionáži používali mobil.“

„Chceš, abych ti ji nainstaloval do telefonu? Je to snadný a mohli bychom, však víš –“

„Komunikovat jako špehové?“

Usmál se a přikývl.

„Popřemýšlím o tom,“ slíbil jsem a políbil ho na dobrou noc.

„Tati? Jestli se městský sjezd stane olympijským sportem, myslím, že bych v něm mohl být dobrý.“

Usmál jsem se nad tím, jak jeho mozek přeskočil od jedné posedlosti ke druhé. „Myslím, že budeš dobrý ve všem, co budeš dělat rád.“

Když si Nana šla lehnout, uklidil jsem a přesunul se do obývacího pokoje. Jannie byla už dávno pryč. Snažil jsem se sledovat basketbalové utkání, a když jsem odešel nahoru, byla skoro půlnoc.

Bree už tvrdě spala. Vklouzl jsem pod příkrývku a i přes všechno, co se toho dne stalo, se o mě okamžitě začal pokoušet spánek.

Avšak těsně před tím, než jsem usnul, uslyšel jsem protivné štěkání: tři hluboká štěknutí, pauza, a pak dvě nebo čtyři vyšší. Okno bylo otevřené. Vstal jsem, zavřel ho a zajistil, ale hluk zvenčí to jen ztlumilo.

Tahle situace se pravidelně opakovala už skoro měsíc, ale ještě jsem neměl čas najít majitele, abych si na to stěžoval. A té noci jsem na to také neměl náladu. Strčil jsem si do uší špunty a zapnul v mobilu aplikaci vytvářející šum.

Zavřel jsem oči. V myšlenkách jsem proti své vůli zabloudivil ke G. a ke skrovným a protichůdným informacím, které jsem o něm měl.

Než jsem usnul, pomyslel jsem si, že o G. vím s jistotou jen jedno: když mi nechal zprávu u těla uškrcené paní Nixonové, nebylo to poprvé, kdy se mi nepokrytě vysmál.

Bylo to počtvrté.

Za dvanáct let.

Kapitola 6

V sobotu okolo sedmé ráno vklouzl Ali do ložnice. Bree už vstala a sešla dolů.

Ali došel k chrápajícímu otci a lehce mu zatřásl ramenem. Alex se lekl a rozespale se posadil.

„Nechceš si jít zaběhat?“ zeptal se Ali. „Já pojedu na horským kole.“

Otec se svalil zpátky na polštář a zasténal. „Skoro jsem se nevyspal, kamaráde. Obávám se, že to moje tělo dneska nezvládne.“

Ali byl zklamán, ale políbil tátu na tvář a řekl: „Tak ještě spi. Necháme to na příští sobotu.“

Alex se usmál a zavřel oči.

Bree dole pila kávu, oblečená do práce.

„Ani ty si nechceš zaběhat?“ zeptal se jí Ali.

„Dneska ne,“ odpověděla. „Musím si uklidit stůl.“

„Pojedu obvyklou trasou, dobře? A vezmu si mobil.“

„Zeptal ses táty?“

„Je v kómatu.“

Bree se mimoděk usmála. „Až Nana vstane, povím jí, kde jsi.“

Ali se zazubil. Nečekal, že získá souhlas tak snadno.

Ale na druhou stranu mu bylo deset, skoro jedenáct, ne? A chodil do šestky, o třídu výš než většina dětí v jeho věku. Dokázal se o sebe postarat.

Vyvedl kolo z kůlny za domem a vyrazil. Přestože se Alexův nejmladší syn cítil nejlépe, když ležel v knížkách nebo se dozvídal něco nového na internetu, svoje kolo zbožňoval, zvláště když mohl z něčeho seskočit. Jeho stroj měl úžasné přední a zadní tlumiče.

Když Ali míjel památník Martina Luthera Kinga Jr. cestou po západním břehu přehrady Tidal Basin, našel nejméně deset skvělých pahorků a z každého skočil. Hlavní cestu měl skoro sám pro sebe.

Zatímco se ze všech sil opíral do šlapek směrem k památníku Franklina Delano Roosevelta, zahlédl muže klečícího vedle cesty u svého kola. Muž se otočil a zamával na něho, aby zastavil.

Bylo však příliš pozdě. Jak tomu muži věnoval pozornost, přestal se dívat na cestu. Předním kolem najel na střepy z rozbité lahve a píchl.

Ali sjel z cesty a tvrdě se svalil na zem. Zatočila se mu hlava a vyrazil si dech.

Muž, který na něj mával, k němu doběhl. „Jsi v pořádku?“
„Budu v pohodě.“

„Sakra, když jsem tě uslyšel přijíždět, už jsem tě před tím sklem nestihl varovat,“ řekl ten muž táhlým jižanským přízvukem. „Já píchl obě kola. Štěstí, že jsem neohnul ráfek.“

Byl vysoký a urostlý a na sobě měl cyklistické šortky a trikot s nápisem CYKLISTICKÝ TÝM OZBROJENÝCH SIL USA. Část obličeje mu zakrývaly přiléhavé ochranné brýle a na krátkých, pískově blond vlasech měl závodní přilbu.

Pomohl Alimu vstát a řekl: „Jsem kapitán Arthur Abrahamsen.“

„Ali Cross.“

„Rád tě poznávám, Ali Crossi. Mám se ti podívat na tu pneumatiku?“

„Ne, já ho prostě dotlačím domů. To je dobrý.“

„Možná bys na něm mohl domů *dojet*,“ řekl kapitán Abrahamsen s úsměvem, „jestli se ta pneumatika dá opravit. Nebude vadit, když se na ni kouknu? V tomhle se trochu vyznám.“

Ali zaváhal, ale pak pokrčil rameny a přikývl, když usoudil, že bude mnohem snazší domů dojet, než pět a půl kilometru vést kolo s prázdnou pneumatikou.

„Mohl bys to sklo odkopat stranou, než zjistím, jestli by se dala zachránit?“ zeptal se kapitán. „Jestli to takhle půjde dál, brzo tady budeme mít hotovou sešlost, a to nechceme.“

„Jasně,“ řekl Ali.

Abrahamsen zvedl přední vidlici Aliho kola a roztočil pneumatiku.

Ali okrajem tenisky odšoupl velké střepy do trávy. „Vy jste v armádě?“

„Jo, přesně tak,“ odpověděl Abrahamsen, aniž odtrhl oči od pneumatiky.

„A vy za ni závodíte?“

„Něco takového,“ řekl muž. „Jsem dost dobrý na to, abych mohl trénovat s týmem, ale ne tak dobrý, abych mohl odletět na druhý konec světa reprezentovat svoji zemi. Zatím.“

Poslední slovo pronesl s takovou sebedůvěrou a nadšením, až se Ali neubráníl úsměvu. „To je úžasný.“

„Totálně, jak by řekl můj synovec,“ řekl Abrahamsen. „Tady je ta díra.“

Zastavil kolo a ukázal Alimu, kde sklo propíchno gumu.

„Dá se to spravit?“ zeptal se Ali.

„Možná to půjde zalepit tak, abys dojel domů. Ale pak budeš potřebovat novou pneumatiku a duši.“

Abrahamsen došel ke svému kolu. „Dokážeš kolo nést takhle?“ Zvedl bicykl, prostrčil pravou paží rámem a položil si ho na rameno.

Ali přikývl. Viděl to dělat jezdce na horských kolech, když museli překonat nesjízdný terén.

„Ale kam půjdeme? Vy nemáte náradí a sadu na lepení s sebou?“